

En Sang for Afholdsmænd.

Alt! Fylderi og Drik
foraarsager Vællergang og Trygtersfit
og kommer Folt paa Rnæ
dem selv til Spot og Spe;
det kan man vist finde hos mangen Drankere.

Hvormangen sad ei før
med Hus og Hjem, som nu for Hvermands Dør
husvild ombanke maa
og neppe nu kan faa
hos nogen end faa meget, han sig kan hvile paa.

Hvor mangt et Fylldenød
har ikke nu engang det tørre Brød,
ja, knapt en Klædning sig,
at han kan skjule sig,
skønt han dog levet haver tilforen rundelig.

Det har den Druffenbolt
sig selver ved sit Fylderi forvoldt.
Han kunde levet vel
forinden sin Bopæl,
i det Sted han maa hungre og fryse nær ihjel.

V box 25:732.

Thi kan den, som er rig,
med Drif og Fraadferi udarme sig,
mon da gemene Mand,
som i sin Arbeidsstand
skal træle for sin Føde, ei derved ødes kan?

Hvor kan en Arbeidsstrop
paa den Maner sig kunde holde op;
han gjør jo sig ruin
med Drukkenstaben sin;
thi alt det, han fortjener, gaar bort i Øl og Vin.

Hvad Syrak haver sagt,
det maa man sandelig nok give Magt;
thi kan den blive rig,
som skal ernære sig
med Arbeid, Sved og Møie, naar han er lidetlig?

O, kjære Kristen, hør:
Hvad tænker du, mens du saa ilde gjør
mod dig og dine Smaa
mod Kone ligesaa,
som for din Hals og Strube for Brød krepere maa.

Om Sabbatsdagene,
naar andre samles til Gudstjeneste,
da kan du følge med
til Fod i deres Fjed,
fjænt Hertet er desværre paa Drifkroers Sted.

Det er en liden Stund,
du hører Ordet af Guds Tjeners Mund;
men naar den Tid er endt,
og derimod anvendt
det øvrige tilfyldes, hvortil du er optændt,

saa slaar du dig saa fuld
og drukken, at du falder nær omkuld,
og holder mod Guds Bud
saaledes Dagen ud.
Blir den da helligholdet? O, hjælp du store Gud!

O, det langt bedre var,
at du fra Kirken hjemme været har,
end saadan Aarsag er,
hvormed du har den kjær,
at du maa saa Anledning at gjøre Synds Begjær.

Hvor mangen syndig Ed,
saa Jorden under dig kan synke ned,
udsøjer ikke du
med andre Ord ublu,
hvorend en Kristens Hjerter kan briste nær itu.

Naar Pungen da er tom,
og du geraadet er i Fattigdom,
saa stylder du paa Gud,
du Syndens Skumpelstud,
ret som han har forvoldet, at du er armet ud.

Nei ikke saa min Ven!
Læg ned de Tanker og tænk om igjen.
Du med dit Fylderi
har selv jo bragt dig i
Elendighed og Jammer, Armod og Betleri.

Men er det ikke gjort
med timelige Midler, som gaar bort,
betænk din arme Sjæl
forliser og sin Del,
det ypperste Alenodi, den dyreste Jubel.

Dit Legem bliver sygt,
dine Hænder skjælvende, dit Ansigt sygt,
dine Dine svage rød' —
o hvilken Skam og Nød —
giv det og paa det sidste ei blive maa din Død.

Men vil du tjene Gud,
saa før dit Liv efter hans Lærdoms Bud;
dit Arbeids Løn og Sold
jo bli'r i dit Behold,
som ellers du opsluger og gaar i andres Vold.

Derfor, o Menneſte,
vær ingen Graadſer eller Drankere;
vær ædru! Vaag og bed
og lev med Sparſomhed,
at du, naar Gud vil kalde, kan findes vel bered.

Til Slutning jeg nu be'r
enhver, ſom Sangen ſaar og gjennemſer,
at de maa agte vel
paa Gud og eders Sjæl.
Juld Frelsning er os givet ved vor Immanuel.